

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 44, 2015

Nummer 44, 2015

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2015:4457](#) 05-11-2015

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2015:3132](#) 04-11-2015

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2015:8129](#) 06-11-2015

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2015:9451](#) 23-10-2015

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2015:7799](#) 08-09-2015

RECHTSPRAAK

Verzoek tot uithuisplaatsing in een gesloten instelling (Schakenbosch), geen verzoek tot gesloten plaatsing, hoewel aan de minderjarige van 17 jaar verstrekende vrijheidsbeperkingen (kunnen) worden opgelegd. GI vindt dat deze beperkingen mogelijk zijn omdat de minderjarige van 16 jaar of ouder heeft ingestemd met het verblijf en de beperkingen hun grondslag vinden in de Wet op de geneeskundige behandelingsovereenkomst. Kan dit? Neen, zegt de kinderrechter, maar wijst het verzoek toch toe.

De minderjarige is 17 jaar. De ondertoezichtstelling is verlengd tot aan de meerderjarigheid. Zij verblijft met haar instemming feitelijk in Schakenbosch, een instelling voor jeugdhulp, waar de minderjarigen vrijheidsbeperkingen ondervinden. Ten behoeve van de minderjarige is een bijzondere curator benoemd. De bijzondere curator vermeldt in het verslag dat opname van de minderjarige in Schakenbosch per definitie vrijheidsbeperkende maatregelen inhoudt en dat dan een machtiging gesloten jeugdhulp is vereist. Dat kan door de instelling of GI niet worden omzeild, omdat anders rechterlijke toetsing van de belangen van de meest kwetsbare kinderen uitblijft. De bijzondere curator adviseert de kinderrechter de huidige machtiging voor korte tijd te verlengen en de GI op te dragen zo spoedig mogelijk een verzoek gesloten jeugdhulp in te dienen.

De kinderrechter oordeelt dat het verblijf van de minderjarige in Schakenbosch en de vrijheidsbeperkende maatregelen die daar aan haar zijn of kunnen worden opgelegd niet aan te merken zijn als verrichtingen of handelingen in het kader van een geneeskundige behandelingsovereenkomst (artikel 7:446 lid 2 BW). De Wet op de geneeskundige behandelingsovereenkomst (WGBO) kan voor deze maatregelen niet als basis dienen. Dat de plaatsing besloten en niet gesloten zou zijn, miskent dat de wet geen instellingen voor besloten jeugdhulp kent.

Het verzoek van de GI om een machtiging uithuisplaatsing zou afgewezen moeten worden, maar alle betrokken partijen, waaronder de minderjarige zelf, zijn van mening van het verblijf

van de minderjarige in Schakenbosch zou moeten voortgezet tot dat zo snel mogelijk voor haar een plek in een open instelling is gevonden. De kinderrechter wijst het verzoek toe.

Kanttekening: Wat zit hierachter? Waarom heeft de kinderrechter het advies van de bijzondere curator niet gevolgd om het verzoek voor hele korte tijd toe te wijzen en de GI op te dragen een verzoek gesloten jeugdhulp te doen? Gaat het om een financieringsprobleem?

Het is een goede zaak dat in dit geval een bijzondere curator is benoemd, nu het in feite een gesloten plaatsing betrof, maar daartoe geen verzoek lag en er dan aan de minderjarige geen advocaat wordt toegewezen. SW

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 06-11-2015

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2015:8129

Zaaknummer: 487233

RECHTSPRAAK

Terugbetalingsverplichting kinderalimentatie die opnieuw is bepaald vanaf 1 januari 2010. Hof berekent dat de man tot november 2015 ongeveer € 9.200 te veel heeft betaald. De vrouw moet de helft terugbetalen.

De man heeft in hoger beroep verzocht de kinderalimentatie per 1 januari 2009 op nihil te stellen en de omvang van het door de vrouw terug te betalen bedrag vast te stellen.

Het hof berekent de kinderalimentatie voor de drie kinderen opnieuw vanaf 1 januari 2009 volgens de sinds 1 januari 2013 geldende richtlijnen voor de bepaling van kinderalimentatie.

Het hof wijst het verzoek van de man af, voor zover het betreft de periode van 1 mei 2009 tot en met 31 december 2009, aangezien het eigen aandeel van de man in de kosten van de kinderen hoger is dan de bedragen die bij eerdere beschikking van het hof uit 2011 in afwijking van het echtscheidingsconvenant waren bepaald.

Het hof neemt in de vorm van een schema in overweging 3.23 een overzicht op van de berekende draagkracht van de man, die van de vrouw, de behoefte van de kinderen, het resultaat van de draagkrachtvergelijking van man en vrouw en hetgeen de man maandelijks heeft betaald op grond van de eerdere beschikking uit 2011 van het hof, inclusief indexering. Op grond daarvan berekent het hof het door de man te veel betaalde op ongeveer € 9.200.

Ten aanzien van de terugbetalingsverplichting overweegt het hof als volgt. De vrouw heeft reeds met ingang van 14 maart 2011, datum inleidend verzoek van de man, in redelijkheid rekening kunnen houden met een vermindering van de door de man te betalen bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van de kinderen. Het hof heeft voorts vastgesteld dat, behoudens in 2009, de draagkracht van de vrouw steeds aanzienlijk hoger is gebleken dan die van de man. De vrouw heeft evenwel nagelaten volledig inzicht te geven in haar financiële situatie, zoals haar eventuele vermogen, hetgeen wel op haar weg lag, gelet op de grieven van de man. Voorts is niet gesteld of gebleken dat de in aanmerking te nemen belangen van het kind door een verplichting tot gedeeltelijke terugbetaling worden geschaad. Evenmin is met redenen omkleed gebleken dat de vrouw niet tot terugbetaling in staat is. Maar, zo overweegt

het hof, wat de vrouw aan kinderalimentatie heeft ontvangen, is door de vrouw besteed aan de kosten voor de kinderen. Voorts kan de uitzonderlijk lange duur van de procedure (het verzoek van de man was van 14 maart 2011) niet alleen op haar conto geschreven worden. Gelet op dit alles acht het hof het redelijk en billijk dat de vrouw de helft van het te veel betaalde terugbetaalt.

Kanttekening: De terugbetalingsverplichting heeft mede betrekking op een deel van het jaar 2009, terwijl het hof voor die periode het verzoek van de man heeft afgewezen.

In het dictum stelt het hof de kinderalimentatie niet per kind vast, maar voor de drie kinderen tezamen. Zou dat niet toch per kind moeten worden vastgesteld, gelet op artikel 1:392, 397 en 404 BW? SW

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 05-11-2015

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2015:4457

Zaaknummer: F 200.158.088_01

RECHTSPRAAK

Afbouw alimentatie bij scheiding. Uit het huwelijk zijn kinderen geboren. Geen twaalf jaar alimentatie, maar zeven jaar; vermindering vanaf vier jaar na de scheiding met de dan geldende bijstandsnorm. Na zeven jaar nihil. Vrouw ernstig nalatig om inspanningen te leveren om zelf, in ieder geval deels, in levensonderhoud te voorzien.

De rechtbank heeft de alimentatie afgebouwd in zeven jaar vanaf de echtscheiding. Na vier jaar wordt de alimentatie verminderd met de dan geldende bijstandsnorm voor een alleenstaande. Na zeven jaar wordt de alimentatie op nihil gesteld.

De man vraagt in hoger beroep om limitering (artikel 1:157 lid 3 BW). De vrouw verweert zich en stelt dat partijen destijds gekozen hebben voor een traditionele rolverdeling. Zij heeft vanaf 2000 haar vakgebied niet meer bijgehouden.

Het hof stelt eerst de behoefte van de vrouw vast en gaat vervolgens in op de behoefte en de mate waarin de vrouw zelf in de behoefte kan voorzien. Het hof is van oordeel dat de vrouw ernstig nalatig is geweest met betrekking tot haar inspanningen om – in ieder geval – deels in eigen levensonderhoud te voorzien. Zij is evenals de man afgestudeerd in de computerwetenschappen. Er mag dan sprake zijn van de nodige veranderingen op dit gebied en van een grote investering qua tijd en financiën die de vrouw moet doen om zich op de arbeidsmarkt voor te bereiden, gebleken is echter dat de vrouw tot op heden geen enkele inspanning heeft gedaan om weer aan de slag te komen. Dit terwijl partijen sinds 2009 uit elkaar zijn en onweersproken is dat het voor de vrouw duidelijk was dat van haar werd verwacht dat zij weer aan het werk zou gaan. Gezien de aard van haar academische opleiding, haar werkervaring tot 2000 en het tekort aan IT-specialisten, is het hof van oordeel dat de vrouw zich tot het uiterste zal moeten inspannen om in haar eigen levensonderhoud te voorzien en dit ook binnen afzienbare termijn zal kunnen. Een afbouw van de alimentatie zoals door de rechtbank vastgesteld, acht het hof dan ook alleszins redelijk.

Kanttekening: De rechtbank had afgebouwd tot nihil en daarmee niet gelimiteerd; de man vroeg in hoger beroep alsnog om limitering. Het hof limiteert niet, maar bekrachtigt in dit opzicht de

beslissing van de rechtbank. Te zijner tijd kan de vrouw om wijziging verzoeken bij wijziging van omstandigheden. SW

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 04-11-2015

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2015:3132

Zaaknummer: 200.166.634/01

RECHTSPRAAK

Verlenging ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing; kinderrechter breekt de staf over de in het afgelopen jaar gewijzigde opvatting van de GI dat thuisplaatsing geen optie meer is en dat het perspectief van de minderjarige niet bij de ouders ligt. Verlenging uithuisplaatsing met zes maanden met opdracht tot een stappenplan gericht op thuisplaatsing.

De GI verzoekt om verlenging van de ondertoezichtstelling met een jaar en de uithuisplaatsing voor de duur van de ondertoezichtstelling. Het afgelopen jaar zou gewerkt worden aan thuisplaatsing, maar de daartoe door de ouders te zetten stappen werden te langzaam gedaan. Daarom ligt volgens de GI het perspectief niet langer bij de ouders van de minderjarige.

De kinderrechter is van oordeel dat aan de gronden voor ondertoezichtstelling is voldaan, maar is van oordeel dat de verwachting gerechtvaardigd is dat de ouders binnen een aanvaardbare termijn weer in staat zullen zijn zelf de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van de minderjarige te dragen.

Vervolgens noemt de kinderrechter acht argumenten van de GI waarom thuisplaatsing (waaraan sinds de zomer 2014 zou worden gewerkt) niet meer aan de orde zou zijn en bespreekt deze argumenten stuk voor stuk. Uit deze bespreking vloeit voort dat de GI onvoldoende heeft gemotiveerd waarom thuisplaatsing niet meer aan de orde zou zijn. Zo stelt de GI dat ouders een voorstel zouden doen tot uitbreiding van de bezoekcontacten, maar dat niet hebben gedaan, terwijl de ouders dat wel hebben gedaan. Zo stelt de GI dat de ouders de gemaakte afspraken niet zijn nagekomen, maar kan de GI niet duidelijk maken welke afspraken (op één na) dat dan zijn.

De kinderrechter laat van het oordeel van de GI dat thuisplaatsing niet meer aan de orde is, geen spaan heel. De kinderrechter oordeelt dat de uithuisplaatsing bij de grootouders vaderszijde nog voor zes maanden noodzakelijk is. Binnen die periode zal toegewerkt moeten worden naar een geleidelijke thuisplaatsing van de minderjarige.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 23-10-2015

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2015:9451

Zaaknummer: C/03/210511 / JE RK 15-2048

RECHTSPRAAK

Wet tijdelijk huisverbod; degene die het huisverbod opgelegd heeft gekregen, woont niet in de woning, heeft geen sleutel van de woning, maar is daar slechts dagelijks met toestemming aanwezig om voor de kinderen te zorgen. Beroep gegrond, besluit van de burgemeester vernietigd.

Op grond van artikel 2 Wet tijdelijk huisverbod (Wth) kan de burgemeester een huisverbod opleggen aan een persoon indien uit feiten of omstandigheden blijkt dat diens aanwezigheid in de woning ernstig en onmiddellijk gevaar oplevert voor de veiligheid van één of meer personen die met hem in de woning wonen of daarin anders dan incidenteel verblijven of indien op grond van feiten of omstandigheden een ernstig vermoeden van gevaar bestaat.

Vast staat dat eiser, de uithuisgeplaatste, mevrouw A heeft geslagen met een koekenpan in het bijzijn van de dochters van eiser en mevrouw A. Mevrouw A heeft haar kaak op drie plaatsen gebroken. Eiser heeft een huisverbod gekregen. Eiser is mede-eigenaar van de woning. De uithuisgeplaatste heeft onweersproken gesteld dat hij niet woont in de woning waarvoor het huisverbod geldt, dat hij geen sleutel van de woning heeft en dat hij geen relatie met mevrouw A, zijn ex-vriendin heeft. Hij komt uitsluitend met toestemming van mevrouw A bijna dagelijks in de woning voornamelijk om de kinderen te verzorgen. Daarna verlaat hij de woning altijd weer. Hij woont elders.

Op grond hiervan stelt de rechtbank vast dat eiser zelf niet woont in de betreffende woning. De rechtbank oordeelt daarom dat het huisverbod betrekking heeft op een persoon die daarvoor niet in aanmerking komt. Weliswaar heeft de burgemeester gesteld dat eiser anders dan incidenteel in de woning verblijft, maar 'het anders dan incidenteel verblijven' uit artikel 2 Wth slaat op de andere personen dan de persoon aan wie het huisverbod is gegeven. De rechtbank vernietigt het besluit van de burgemeester.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 08-09-2015

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2015:7799

Zaaknummer: C/03/199315 / FA RK 14-3858